

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-198)

Jun (2) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 18)

31. சுத்த வித்யா ஸமாயோகாத் ஸங்கோசம் யஜ்ஜஹாத்யஸௌ

ததா ப்ரத்யோதமாதோயம் ஸர்வதோ முக்த பந்தன:

பொருள் - தூய்மையான ஞானம் உண்டாகும் நேரத்தில் ஜீவாத்மா தன்னுடைய ஞானச் சுருக்கங்களை விடத்தொடங்குகிறான். அப்போது அவனுடைய அனைத்து பந்தங்களும் நீக்கப்பெற்று ஞானத்தால் ப்ரகாசிக்கிறான் (இந்த ஞானம் புதிதாக உண்டானதல்ல. சேற்றில் விழுந்த ஒரு மாணிக்கத்தைக் கழுவியவுடன் அதன் மறைந்திருந்த ஒளி மீண்டும் வெளிப்படுவது போன்று, அறியாமையால் மூடிக்கிடந்த ஞானம் வெளிப்படுகிறது என்று கருத்து).

32. ஜ்ஞாந க்ரியா ஸமாயோகாத் ஸர்வவித் ஸர்வக்ருத் ஸதா

அநணுச்சாப்ய ஸங்கோசாந் மத்பாவாயோபபத்யதே

பொருள் - ஞானம் மற்றும் க்ரியாசக்தி வெளிப்படத் தொடங்கியவுடன் ஜீவாத்மா அனைத்தும் அறிந்தவனாகவும், அனைத்தையும் செய்யும் திறன் கொண்டவனாகவும் ஆகிறான். தன்னுடைய அனைத்து சுருக்கங்களும் நீங்கப்பெற்ற ஜீவாத்மா என்னைப் போன்றே அணுவாக உள்ள தன்மையையும் உணர்கிறான்.

33. யாவந் நிர்ஈக்ஷயதே நாயம் மயா காருண்யவத்தயா

தாவத் ஸங்குசிதாஜ்ஞாந: கரணௌர் விச்வமீக்ஷதே

பொருள் - ஜீவாத்மா அடையும் துன்பங்களை நான் கண்டு கருணை பொழியும்வரை, அவனுடைய ஞானம் சுருங்கிய நிலையிலேயே உள்ளது. அப்போது அவன் தன்னுடைய இந்திரியங்களால் மட்டுமே உலகை அறியும்படி உள்ளான்.

34. சக்ஷுஷாலோக்ய வஸ்தூநி விகல்ப்ய மநஸா ததா

அபிமத்யாபி அஹங்காராத் புத்யைவ ஹ்யத்யவஸ்யதி

பொருள் - தன்னுடைய கண் முதலான இந்திரியங்களால் அனைத்து பொருள்களையும் உணர்ந்தபடியும், மனதால் அவற்றைக் குறித்து அறிந்தபடியும், அவை தன்னுடையது போன்றதான அஹங்காரம் நிறைந்தபடியும், இறுதியில் தனது புத்தி கொண்டு அவற்றைப் பிரித்து அறியும் விவேகம் நிறைந்தபடியும் உள்ளான்.

35. ஜாகராயாமத ஸ்வப்நே கரணைராந்தரைச்சரந்

விஹாய தத் ஸுஷுப்தௌ து ஸ்வரூபேணாவதிஷ்டதே

பொருள் - இப்படியாக விழிப்பி நிலையில் இருக்கும் ஜீவாத்மா தன்னுடைய இந்திரியங்களால் மட்டுமே அனைத்தையும் உணரத்தக்கதான உறக்க நிலைக்குச் செல்கிறான். அதன் பின்னர் ஆழ்ந்த கனவுகள் அற்ற நிலைக்குச் சென்ற பின்னரே, மீண்டும் தன்னுடைய இயல்பான (ஞான) நிலைக்குத் திரும்புகிறான்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 198)

பூர்வபக்ஷம் - கடவல்லீ (1-20) - யேயம் ப்ரேயதே விசிகித்ஸா மநுஷ்யே அஸ்தீத்யேகே நாயமஸ்தீநி சைகே - ஒரு மனிதன் மரணம் அடைந்த பின்னர் சிலர் இதுவே அவன் என்றும், இது அவன் அல்லன் என்றும் கூறுகிறார்கள் - என்ற வரியானது ஜீவாத்மாவைக் குறித்தே உள்ளது. ஆகவே இந்தப் பகுதி முழுவதும் ஜீவாத்மாவையே கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. இங்கு சரீரத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பிய ஜீவன் உள்ளதா இல்லையா என்ற சந்தேகம் குறித்த கேள்வி கேட்கப்படவில்லை; காரணம் இவ்விதம் கேட்கப்பட்டது என்று கொண்டால் இதற்கு முன்னர் கேட்கப்பட்ட இரண்டு வரங்கள் பொருந்தாமலும் இயலாமலும் போய்விடும். இதனை மேலே விளக்குவோம்.

(குறிப்பு - கட உபநிஷத்தில் உள்ள ஒரு நிகழ்வு இங்கு விளக்கப்படுகிறது. எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இந்த நிகழ்வு முழுமையாக விவரிக்கப்படாத காரணத்தால், ஆங்காங்கு ஸ்ரீபாஷ்யத்துடன் விளக்கங்களும் இந்தப் பகுதியில் கோர்வையாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன) ஸ்வர்க்கம் அடையவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்ட வாஜஸ்ரவசர் என்பவர் விச்வஜித் என்ற யாகத்தை நடத்தினார். அந்த யாகத்தை நடத்துபவர் தன்னிடம் உள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும் தானம் செய்யவேண்டும் என்பது விதிமுறையாகும். அவருக்கு நசிகேதஸ் என்றொரு புத்திரன் இருந்தான். யாகத்தின்போது மலடு தட்டிய கிழட்டுப் பசுக்களை அவர் தானமாக அளிப்பதைக் கண்ட நசிகேதஸ், யாகதக்ஷிணை சரிவர அளிக்காவிடில் யாகம் பூர்த்தியாகாது என்று உணர்ந்தான். இந்தக் குறையை நீக்குவதற்காகத் தன்னையே தக்ஷிணையாக அளிக்க முடிவு

செய்தான். அவன் தனது தந்தையிடம் மூன்று முறை மீண்டும் மீண்டும் சென்று, “என்னை யாருக்குத் தானமாக அளிப்பீர்கள்?”, என்று கேட்டான். அப்போது மூன்றாவது முறையில் தந்தை மிகவும் கோபத்துடன், “உன்னை யமனுக்கு அளிக்கிறேன்” என்றார். தனது தந்தை கோபத்தின் காரணமாக உரைத்தபோதிலும், அந்தச் சொற்கள் பொய்த்துவிடக்கூடாது என்று எண்ணிய நசிகேதன் யமலோகம் சென்றான்.

அங்கு சென்றபோது யமன் இல்லாத காரணத்தால் மூன்று இரவுகள் வாசலிலேயே உணவு ஏதும் உண்ணாமல் காத்துக் கிடந்தான். மீண்டும் வந்த யமன் தனக்காக மூன்று நாட்கள் உண்ணாமல் இருந்த சிறுவனைக் கண்டு வருத்தமுற்று, மூன்று நாட்களுக்காக மூன்று வரங்களைத் அளித்தா. முதல் வரம் மூலம் தனது தந்தைக்குத் தன்னிடம் உள்ள கோபம் தீரவேண்டும் என்று நசிகேதன் கேட்டான். இது போன்ற ஒரு வரத்தைக் கேட்டல் என்பது சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மா ஒன்று உள்ளது என்று உணர்ந்தவர்களால் மட்டுமே இயலும். அடுத்து ஸ்வர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லக்கூடிய அக்னி குறித்து அறியவேண்டும் என்பதை இரண்டாவது வரமாகக் கேட்டான்; இவ்விதம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு இட்டுச் சென்ற பின்னர் அதனை அனுபவிக்கச் சரீரத்தை விட்டுச் சென்ற ஜீவாத்மாவால் மட்டுமே இயலும் என்பதும், இது சரீரத்தைக் காட்டிலும் ஜீவாத்மா வேறுபட்டது என்று அறிந்தவர்க்கு மட்டுமே இயலும் என்பதும் தெளிவாகிறது. மூன்றாவது வரத்தில் கடவல்லீ (1-20) – யேயம் ப்ரேரதே விசிகித்ஸா மநுஷ்யே அஸ்தீத்யேகே நாயமஸ்தீதி சைகே ஏதத் வித்யாம் அனுசிஷ்ட்டஸ் த்வயாஹம் வரணாமேஷ வரஸ்த்ருதீய - மரணத்திற்குப் பின்னர் மனிதன் வாழ்கிறான் என்று சிலரும், இல்லை என்று சிலரும் கூறுகிறார்கள்; இந்தச் சந்தேகத்தை நான் உன்னிடமே கேட்டுத் தெளிய விரும்புகிறேன்; இதுவே எனது மூன்றாவது வரமாகும் - என்று கேட்டான். இதன் மூலம் மனிதனின் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பதான மோக்ஷத்தைப் பற்றிய உண்மையான ஞானம் அடைய விரும்புவது வெளிப்படுகிறது; இதற்கு உயர்ந்த தாழ்ந்த ஆத்மாக்களைக் குறித்த ஞானம் (பரமாத்மா, ஜீவாத்மா) என்பதும், உயர்ந்த பரமாத்மா பற்றிய ஞானம் என்பதும் அவசியமாகிறது; இவற்றைப் பெறுவதே மோக்ஷத்திற்கான உபாயம் என்றாகிறது. ஆகவே கடவல்லி (1-20) - யேயம் ப்ரேரதே - மனிதன் இறந்த

பின்னர் - என்ற வாக்கியமானது, ஜீவாத்மா சரீரத்தை விட்டுப் பிரிவதை மட்டுமே உணர்த்தவில்லை; மாறாக அனைத்து பந்தங்களிலிருந்து விடுபடுவதையும், ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-12) - ந ப்ரேத்ய ஸம்ஜ்ஞாஸ்தி - உயிர் பிரிந்த பின்னர் குறைவுபட்ட ஞானம் இல்லை - என்று கூறிய கருத்தையும் கூறுகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 198)

மூலம் - இப்படி வாக்ய த்வயமானால் திருமந்தரம் முழுக்க ஸ்வரூபபரம். இந்த ஸ்வரூபபர யோஜனையைப் பற்ற “திருமந்தரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைக நிஷ்டனாவாய்” என்று பூர்வர்கள் அருளிச் செய்தார்கள். பிறக்கையாவது ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறக்கையாலே “அன்று நான் பிறந்திலேன், பிறந்த பின் மறந்திலேன்” என்கிற முன்பற்ற நிலை கழிகை. அதாவது, தன் இசைவாலும் அநந்யசேஷனாய், அநந்யாதீனனாய், அதடியாக அநந்யப்ரயோஜனனாய், அநந்யசரணனாகை. வளருகையாவது - அதிகார விசேஷாநுரூப கர்த்தவ்ய விசேஷ விஷய ஜ்ஞாந விசேஷத்தாலே உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணுகை. த்வயைக நிஷ்டனாகையாவது - த்வயாநுஸந்தானத்தாலே உபாயாந்தரத்திலும் ப்ரயோஜநாந்தரத்திலும் துவக்கற இதில் சொன்ன உபாயத்திலும் ப்ரயோஜனத்திலும் ப்ரதிதிஷ்டிதனாகை. இப்படித் திருமந்தரமும் த்வயமுங்கூட ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களைக் காட்டுகின்றன.

விளக்கம் - இவ்விதம் திருமந்தரம் என்பது இரண்டு வாக்கியமாகக் கொள்ளப்பட்டால், அது ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாகிறது. இவ்விதம் திருமந்தரம் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாகக் கொள்ளும்போது பூர்வர்கள், “திருமந்தரத்தில் பிறந்து, த்வயத்தில் வளர்ந்து, த்வயத்திலேயே நிலைநிற்க வேண்டும்” என்பார்கள். இங்கு பிறப்பு என்றால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் உண்டாதல் என்பதும், அதன் முன்பிருந்த நிலை நீங்குதலும் ஆகும். இதனைத் திருச்சந்தவிருத்தத்தில் (64) - அன்று நான் பிறந்திலேன், பிறந்த பின் மறந்திலேன் - என்றது காண்க. அதாவது தான் பகவானுக்கு அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் அடிமை இல்லை, பகவானுக்கு மட்டுமே

வசப்பட்டவன், இதன் காரணமாக எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல், அவன் அல்லாமல் மற்ற யாரிடம் சரணம் புகாமல் இருத்தல் போன்ற நிலைகளில் தன்னுடைய முழுமனதுடன் இருத்தல் என்று கருத்து. “த்வயத்தில் வளர்தல்” என்றால் – ஒரு குறிப்பிட்ட செயலை அதற்கான தகுதியை அடைந்த பின்னரே செய்யவேண்டும் என்னும் ஞானம் அடைந்த பின்னர், அந்தச் செயலை உபாயமாகக் கொள்ளுதல் ஆகும். “த்வயத்தில் நிலைநிற்பது” என்றால் – த்வயத்தை மட்டுமே எப்போதும் எண்ணியபடி, அதனையே உபாயமாகக் கொண்டு, அதன் மூலம் கிட்டப்படும் பலனைக் குறித்து நன்றாக அறிந்து, இப்படிப்பட்ட உபாயம் மற்றும் பலன் ஆகியவை அல்லாமல் வேறு எதிலும் செல்லாமல், இதில் மட்டுமே நிலையாக இருத்தல் ஆகும். இப்படியாக திருமந்திரம் மற்றும் த்வயம் ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்து ஆத்மஸ்வரூபம், உபாயம் மற்றும் உபாயத்தின் பலன் ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றன.

மூலம் – (4) இவ்விரண்டு வாக்யமான யோஜனை தன்னிலே திருமந்திரம் முழுக்க ஸபரிகர ஆத்மஸமர்ப்பணபரம் என்றும் அநுஸந்திப்பார்கள். அப்போது ப்ரணவத்தில் மகாரம் ப்ரதமாந்தமேயாக அமையும். ஹவி:ஸமர்ப்பண ந்யாயத்தாலே நிருபாதிகமான ஆத்மஹவிஸ்ஸு நிருபாதிக தேவதையாய் அகாரவாச்யனான நாராயணனுக்கே பரமாக ஸமர்ப்பிதம் என்றதாயிற்று. இப்படி நிருபாதிகமான ஆத்மயாகத்தில் “நம:” என்று தன்னோடு தன் துவக்கறுத்து எனக்கு பரமல்லேன் என்றதாயிற்று. “இதமிந்திராய, ந மம” என்னுமாப்போலே இங்கும் பரஸம்பந்த விதியிலும் ஸ்வஸம்பந்த நிஷேதத்திலும் ப்ரவ்ருத்தமாகையாலே வாக்ய த்வயமும் ஸப்ரயோஜநம். இந் நமஸ்ஸு ஸமர்ப்பணந் தன்னிலும் பரநிரபேசஷ கர்த்ருத்வாதிகளை நிஷேதிக்கையிலே தத்பரமாகவுமாம். வேறொருத்தருக்கும் பரமன்று, எனக்கும் பரமன்று என்று வாக்ய த்வயாபிப்ராய மாகவுமாம். திருமந்திரம் ஆத்மநிவேதனபரமென்னுமிடத்தை நித்யத்திலே “மூலமந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் தேவாய நிவேத்ய” என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்திலும்

ஸ்ரீமதா மூலமந்த்ரேண மாமைகாந்திக ஆத்யந்திக பரிசர்யாகரணாய

பரிக்குஹ்ணீஷ்வேதி யாசமாந: ப்ராணம்ய ஆத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத்

என்று இவ்வர்த்தம் தர்சிதம்.

விளக்கம் – திருமந்தரத்தை இரண்டு வாக்கியங்களாகக் கொள்ளும்போது ஒரு சிலர் திருமந்தரம் முழுவதும் ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை அதன் அங்கங்களுடன் விவரிப்பதாகக் கொள்வார்கள். இவ்விதம் கொண்டால் ப்ரணவமான “ஓம்” என்பதில் உள்ள “ம்” என்பது முதல் வேற்றுமையில் கொள்ளப்படும். இவ்விதம் உள்ளபோது ஹவி:ஸமர்ப்பண ந்யாயத்தின் (யாகத்தின் இந்த்ரனுக்கு உரிய அவிர்பாகம் அளிக்கப்படும்போது – இதம் இந்த்ராய ந மம – இது இந்த்ரனுக்காக, எனக்காக அல்ல – என்று கூறப்படுவதைக் காணலாம். இங்கு அவிர்பாகத்தை “இதம் = இது” என்று முதல் வேற்றுமையில் குறித்தது காண்க. இவ்விதம் சமர்ப்பணம் செய்யப்படும் பொருளை முதல் வேற்றுமையில் உரைத்து ஹோமம் செய்தல் ஹவி:ஸமர்ப்பண ந்யாயம் என்று கூறப்படுகிறது) காரணமாக, திருமந்தரமானது “எந்தவிதமான காரணமோ அல்லது கட்டுப்பாடோ இன்றி இந்த ஆத்மாவானது ‘அ’ என்னும் சப்தம் மூலம் கூறப்படுபவனும் இயல்பான எஜமானனாக உள்ளவனும் ஆகிய நாராயணனுக்கு அளிக்கப்படுகிறது” என்னும் பொருளை அளிப்பதாகும். இவ்விதம் எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் இன்றி ஆத்மசமர்ப்பணம் செய்யும் யாகத்தில், “நம” என்னும் பதம் “என்னைக் காக்கும் பொறுப்பு இனி என்னைச் சேர்ந்தது அல்ல” என்னும் பொருளை அளிப்பதாகிறது. “இதமிந்த்ராய, ந மம – இது இந்த்ரனுக்கு உரியது, எனக்கு உரியது அல்ல” என்று இரண்டு வாக்கியங்களாகக் கூறுவது போன்று, இங்கும் திருமந்தரத்தில் உள்ள இரண்டு வாக்கியங்களும் அவசியமாகிறது; முதல் வாக்கியம் ஸர்வேச்வரனுடனான ஸம்பந்தத்தைக் கூறுவதாகவும், இரண்டாவது வாக்கியம் தன்னுடைய ரசஷகத்தில் தன்னுடனான தொடர்பை நீக்குவதைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளவேண்டும். மேலும் இங்குள்ள “நம” என்பதுடன் கூடிய சமர்ப்பணம் என்பது ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் தான் தனித்து எதனையும் செய்பவன் அல்லன் என்பதையும் உரைப்பதாகிறது. இரண்டு வாக்கியங்களின் பொருள் – “என்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் இல்லை, அது என்னுடையதும் அல்ல” – என்பதாகும். திருமந்தரம் ஆத்மசமர்ப்பணத்தை உணர்த்துகிறது என்பதை எம்பெருமானார் தன்னுடைய

நித்யத்தில் - மூலமந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் தேவாய நிவேத்ய - மூலமந்த்ரத்தால் ஆத்மாவை எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்து - என்றார். மேலும் இதே கருத்தை ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் (சூர்ணை 4) - ஸ்ரீமதா மூலமந்த்ரேண மாமைகாந்திக ஆத்யந்திக பரிசர்யாகரணாய பரிக்ருஹ்ணீஷ்டவேதி யாசமாந: ப்ராணம்ய ஆத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத் - “ஸர்வேச்வரனே! உனக்கு மட்டுமே இடைவிடாமல் கைங்கர்யம் செய்யும்பொருட்டு என்னை ஏற்பாயாக” என்று விண்ணப்பித்து, வணங்கி, மிகவும் மேன்மையுள்ளதான திருமந்த்ரத்தால் தன்னுடைய ஆத்மாவை ஸர்வேச்வரனுக்குச் சமர்ப்பிக்கவேண்டும் - என்று கூறியதைக் காணலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 18)

வ்யாக்யானம் - (கண்ணாவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும்) - அதாவது “கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு”, “சக்ஷுர் தேவநாமுத மர்த்யாநாம்” என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் த்ருஷ்டி பூதனான ஸர்வேச்வரன் கண்ணிலே “சக்ஷாஸ் ஸூர்யோ அஜாயத” என்கிறபடியே ஜனிப்பதும் செய்து, “ஜகதேக சக்ஷுஷே” என்கிறபடியே ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டிபூதமுமாயிருக்கு மென்கை. (த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே) அதாவது, “த்ரயீமயாய” என்கிறபடியே வேதமயமாயிருக்கிற ஆதித்ய மண்டலத்திலே யென்கை. இத்தால், “த்யேய: ஸதா ஸவித்ரு மண்டல மத்யவர்த்தீ நாராயண! ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்ட:; கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீட ஹாரி ஹிரண்மயவபு: த்ருதசங்க சக்ர:” என்கிறவிதில் அவனெழுந்தருளி யிருக்கிற ஸவித்ரு மண்டலத்தை வர்ணித்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (கண்ணாவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும்) - திருவாய்மொழி (1-8-3) - கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு - என்றும், யஜுர்வேதம் - சக்ஷுர் தேவநாமுத மர்த்யாநாம் - விண்ணில் உள்ளவர்களுக்கும் மண்ணில் உள்ளவர்களுக்கும் கண் ஆவான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் கண்கள் போன்றுள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கண்ணில், புருஷஸூக்தம் - சக்ஷாஸ் ஸூர்யோ அஜாயத - அவனுடைய கண்ணிலிருந்து சூரியன் உண்டானான் - என்பதற்கு ஏற்ப, சூரியன் பிறந்து, ஜகதேக சக்ஷுஷே - உலகத்திற்கு ஒரே கண்ணாக உள்ளவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உலகிற்குக் கண் போன்றவனாக உள்ளான். (த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே) - த்ரயீமயாய - வேதமயமான - என்பதற்கு ஏற்றபடி, வேதமயமாகவே உள்ள ஆதித்ய மண்டலத்தில். இதன் மூலம், த்யேய: ஸதா ஸவித்ரு மண்டல மத்யவர்த்தீ

நாராயண! ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்டஃ, கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீட ஹாரி ஹிரண்மயவபு: த்ருதசங்க சக்ர: - தாமரையை ஆசனமாகக் கொண்டு வீற்றுள்ளவனும், தோள் வளைகளைக் கொண்டவனும், மகரகுண்டலங்களை அணிந்தவனும், பொன்மயமான திருமேனி உள்ளவனும், சங்குசக்கரங்களை ஏந்தியுள்ளவனும் ஆகிய நாராயணன் எப்போதும் சூரியமண்டலத்தின் நடுவில் உள்ளவனாக த்யானிக்கப் படவேண்டியவன் ஆவான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவன் எழுந்தருளியுள்ள சூரிய மண்டலத்தை விவரித்தார்.

வ்யாக்யானம் - இனி அதிலெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியை வர்ணிக்கிறார். (தண்டாமரை சுமக்க) அதாவது, “தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமான்” என்கிறபடியே ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்டனா யிருக்கை. (தோள் வளையும் குழியும்) இத்தால் “கேயூரவாந் மகர குண்டலவாந்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (திருச் செய்யமுடியு மாரமும் படையும்) இத்தால் “கிரீட ஹாரி த்ருத சங்கசக்ர:” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (திகழும் பொன் மேனியும்) அதாவது, “ஆரமும் படையும் திகழ” என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்ன ஆயுதாபரணங்க ளெல்லாம் விளங்கும்படி யிருப்பதாய், “பொன்மேனி கண்டேன்” என்னும்படி ஹிரண்மயமான திருமேனியும், “ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யசம்ஸூர் ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:” என்றும், “ஹிரண்மயவபு:” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

விளக்கம் - அடுத்து அந்தச் சூர்யமண்டலத்தில் அவன் எழுந்தருளியுள்ள நிலையை வர்ணிக்கிறார். (தண்டாமரை சுமக்க) - திருவாய் (4-5-8) - தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்டன்” என்பது கூறப்பட்டது. (தோள் வளையும் குழியும்) - இதன் மூலம் “கேயூரவாந் மகர குண்டலவாந்” என்பது கூறப்பட்டது. (திருச் செய்யமுடியு மாரமும் படையும்) - இதன் மூலம் “கிரீட ஹாரி த்ருத சங்கசக்ர:” என்பது கூறப்பட்டது. (திகழும் பொன் மேனியும்) - திருவாய்மொழி (8-4-7) - ஆரமும் படையும் திகழ - என்பதற்கு ஏற்ப மேலே கூறியுள்ள ஆயுதங்கள் மற்றும் ஆபரணங்கள் ஆகியவை விளக்கும்படி உள்ளதாக, மூன்றாம் திருவந்தாதி (1) - பொன்மேனி கண்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப தங்கம் போன்ற ப்ரகாசம் கொண்ட திருமேனியும்; ய ஏஷோந்தராதித்யே

ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யச்மச்ருர் ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: - சூரியனின் நடுவில் பொன்மயமாக உள்ள எந்த ஒரு புருஷன் யோகிகளால் காணப்படுகிறானோ, அவன் பொன்மயமான மீசை மற்றும் கேசங்கள் கொண்டவனாக உள்ளான்; அவனுடைய நகங்கள் போன்ற அனைத்தும் பொன்மயமாக உள்ளன - என்றும், ஹிரண்மயவபு: - பொன்மயமான திருமேனி - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண்ணுமாய்) அதாவது, “அஞ்சுடர் வெய்யோனணி நெடுந்தேர் தோன்றாதால்” என்ற வநந்தரம், “செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வலும் வாரான்” என்றது - அந்த ஆதித்யமண்டலத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிறவனையிறே. ச்ருதியும், “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ” என்றது அவ்விருப்பிலேயிறே. ஆகையால் ஆதித்ய கிரணங்களாலே விகஸிதமானபோதைச் சிவந்த வொளியை யுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களுமா யென்கை. (அணிநிற மூர்த்தி யீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிற மாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே) அதாவது, “திருக்கண்டேன்” என்று முதலிலே தன்னைக் கண்ட வநந்தரம், “ருக்மாபம்” என்னும்படி யிருக்கிற அவன் திருமேனியைக் கண்டு, “பொன்மேனி கண்டேன்” என்றிருக்கச் செய்தேயும் தன் திருமேனி நிறத்தில் வ்யாப்தியாலே இளவெய்யில் கலந்தாப்போலே விளங்கி தர்சநீயமா யிருக்கிற அவன் திருமேனி நிறத்தைக் கண்டு, “திகழுமருக்கனணி நிறமும் கண்டேன்” என்னும்படியாகவும், “செய்யதோர் நாயிற்றை காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும்” என்று அந்த மண்டலவாஸிநியான தன் விக்ரஹ தேஹோ வ்யாப்தியாலே சிவந்த வொளியாலே அத்வீதீயமா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இதென்று ப்ரமித்துச் சொல்லும்படியாகவும் பகவத் விக்ரஹமும் ஆதித்யமண்டலமுமாகிற இரண்டையும் தன்னிறமும்படி பண்ணுகிற சிவந்த நிறத்தை யுடைய ளாகையாலே, “ஹிரண்யவர்ணாம்” இத்யாதிப்படியே, “கமல மலர்மேல் செய்யாள்” என்று நிரூபகமும்படி யிருப்பாளாய் “வித்யா ஸஹாய மாதித்ய ஸம்ஸ்தம் வித்யா ப்ரஸாதகம்” என்றும், “வித்யா ஸஹாயவந்தம் மாம் ஆதித்யஸ்தம் ஸநாதநம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வித்யா சப்த வாச்யையான பிராட்டியோடே கூட.

விளக்கம் - (செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண்ணுமாய்) - திருவாய்மொழியில் (5-4-9) - அஞ்சுடர் வெய்யோனணி நெடுந்தேர் தோன்றாதால் - என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து, (5-4-9) - செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வலும் வாரான் - என்று கூறியது, சூரியமண்டலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து மட்டுமே அல்லவோ? ச்ருதியும் - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ - பரம்பொருளான அவனுடைய திருக்கண்கள் தாமரை போன்றுள்ளன - என்று கூறியது காண்க. ஆகவே சூரிய ஒளியால் மலர்ந்த சிவந்த ஒளி வீசுகின்ற தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் என்று கருத்து. (அணிநிற மூர்த்தி யீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிற மாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே) - மூன்றாம் திருவந்தாதி (1) - திருக்கண்டேன் - என்று பெரியபிராட்டியாகத் தன்னைக் கண்டதைத் தொடர்ந்து, ருக்மாபம் - பொன் போன்ற - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவனுடைய திருமேனியைக் கண்டு, மூன்றாம் திருவந்தாதி (1) - பொன்மேனி கண்டேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ளபோதிலும், பெரியபிராட்டியாராகிய தனது திருமேனியில் இளஞ்சூரிய ஒளி கலந்தது போன்றுள்ளதும், காண்பதற்கு அழகாக உள்ளதும் ஆகிய அவனுடைய திருமேனி நிறத்தைக் கண்டு மூன்றாம் திருவந்தாதி (1) - திகழும் அருக்கன் அணி நிறமும் கண்டேன் - என்று அருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி (4-4-2) - செய்யதோர் நாயிற்றை காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும் - என்று, சூரியமண்டலத்தில் வசிக்கும் பெரியபிராட்டியான தனது திருமேனியின் ஒளி வெள்ளம் காரணமாகச் சிவந்த ஒளியால் ஒப்பற்றதாக உள்ள நிலையைக் கண்டு ஸ்ரீதரனுடைய வடிவம் இது என்று கலங்கி உரைத்தார். ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி, சூரியமண்டலம் ஆகிய இரண்டையும் தனது நிறம் போல் செய்கின்ற சிவந்த நிறம் கொண்டவள் பெரியபிராட்டி என்பதால், ஸ்ரீஸூக்தம் - ஹிரண்யவர்ணாம் - என்பதற்கு ஏற்ப திருவாய்மொழி (9-4-1) - கமல மலர்மேல் செய்யாள் - என்று நிரூபகம் செய்யும்படி உள்ளவனாகவும்; வித்யா ஸஹாய மாதித்ய ஸம்ஸ்தம் வித்யா ப்ரஸாதகம் - வித்யை எனப்படும் பிராட்டியுடன் உள்ளவனும், வித்யையை அளிப்பவனும், சூரியனிடம் உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் - என்றும், வித்யா ஸஹாயவந்தம் மாம் ஆதித்யஸ்தம் ஸநாதநம் - பிராட்டியை எப்போதும் துணையாகக் கொண்டவனும், சூரியனிடம் உள்ளவனும், எப்போதும் உள்ளவனும் ஆகிய

என்னை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப “வித்யா” என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாக உள்ள பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்தபடி.

வ்யாக்யானம் - (அருக்கன் மேவின) - “வானிடை யருக்கன் மேவி நிற்பாற்கு” என்கிறபடியே ஸவித்ருமண்டலமத்ய வர்த்தியான “ய ஏஷோந்த ராதித்யே” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின்) அதாவது, “த்யேயஸ் ஸதா” என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் த்யாநம் பண்ணுவார்க்கு விஷயமாய், “ஹிரண்மயச் சகுநிர் ப்ரஹ்ம நாம யேந ஸூர்யஸ் தபதி தேஜஸேத்த:” என்றும், “தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் பர்க்க:” என்றும், “தேஜ: பரம் தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் தாம்நா பரேணா ப்ரணாகாத் ஸுவர்ணம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேஜோமயமாயிருக்கிற வஸ்துவினுடைய. (ஸாமரஸோத்காந நாம முள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே) அதாவது, “ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ” என்கையாலே ச்சந்தோக ஸாமத்துக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள உத்காந முண்டு - உத்கீதம், அதில் “உத்” என்று சொல்லப்பட்ட “தஸ்ய உதிதி நாம” என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோற்றும்படியான ஆத்யந்தங்களை உடைத்தா யிருக்கையாலே யென்கை, “உயர்வு” என்று எடுத்து “உயர்ந்தே” என்று தலைக்கட்டுகையால் உகாரம் ஆதியும் தகாரம் அந்தமுமாயிறே யிருக்கிறது. (ஆத்யந்தங்களாலே) என்றது மேல் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது இதென்று தோற்றுகைக்காக.

விளக்கம் - (அருக்கன் மேவின) - பெரியதிருமொழி (2-1-7) - வானிடை அருக்கன் மேவி நிற்பாற்கு - என்பதற்கு ஏற்ப, சூர்யமண்டலத்தில் உள்ளவனைக் குறித்து சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ய ஏஷோந்த ராதித்யே - சூரியனின் நடுவில் பொன்மயமான - என்று கூறப்பட்டது. (ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின்) - சாந்தோக்ய உபநிஷத் - த்யேயஸ் ஸதா - எப்போதும் த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போது த்யானித்தபடி உள்ளவர்களுக்கு ஏற்ற விஷயமாகவும்; காடகத்தில் - ஹிரண்மயச் சகுநிர் ப்ரஹ்ம நாம யேந ஸூர்யஸ் தபதி தேஜஸேத்த: - ப்ரஹ்மம் என்னும் பறவை பொன்றிறமானது, அதன் எந்த ஒளியால் சூரியன் ப்ரகாசமாக உள்ளானோ - என்றும், காயத்ரியில் - தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் பர்க்க: - உலகின் காரணமாக உள்ள பகவானின் உபாஸிக்கத்தக்க அந்த ஒளியை த்யானிக்கிறோம் -

என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் – தேஜ: பரம் தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் தாம்நா பரேணா ப்ரணாகாத் ஸுவர்ணம் - வேதங்களில் கூறப்பட்டதாகவும் , சிறந்ததாகவும், உபாஸிக்கத்தக்கதாகவும் உள்ள சூரியனுடன் தொடர்புடைய ஒளியாக வேதங்கள் ஒதுகின்றன; அதன் உயர்ந்த ஒளி காரணமாக விரல்நுனி முடிய பொன்றிறமாகவே உள்ளது – என்றும் கூறப்படுகிற தேஜோமயமாக உள்ள பகவானுடைய. (ஸாமரஸோத்காந நாம முள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே) - ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ - ஸாமத்தின் ரஸமாக உத்கீதம் உள்ளது - என்று கூறுவதால் சாந்தோக்ய உபநிஷத்துக்கு ரஸமாக உத்கீதம் உள்ளது என்றாகிறது. அதில் “உத்”, தஸ்ய உதிதி நாம - அந்த ஸாமத்தில் கூறப்பட்ட உத் - என்பது திருவாய்மொழிக்குத் தொடக்கமும் முடிவுமாக உள்ளது என்பதால். இது எப்படி? திருவாய்மொழி “உயர்வு” என்று தொடங்கி “உயர்ந்தே” என்று முடிவதால், “உ” என்பது தொடக்கமாகவும் “த” என்பது முடிவாகவும் உள்ளது காண்க. (ஆத்யந்தங்களாலே) - என்று கூறியது ஏன் என்றால், அடுத்துக் கூற உள்ளதற்கான காரணம் இது என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை) அதாவது, “ஓராயிரமா யுலகே ழளிக்கும் பேராயிரம்” என்கிறபடியே ஒரு திருநாமமே ஆயிரமுகமாக நின்று ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ண வல்ல திருநாமங்களிலே ஒரு திருநாமத்தை. (ஆயிரமுகத்தினா லருளின வித்யாதி) அதாவது “ஆயிரமுகத்தினா லருளி மந்தரத் திழிந்த கங்கை” என்று கங்கைதானும் ஒன்றாயிருக்க, லோகபாவநார்த்தமாக ஸஹஸ்ரமுகமாக ப்ரவஹித்தாப்போலே, “தீர்த்தங்க ளாயிரம்” என்கிறபடியே லோகபாவநமான ஆயிரம் பாட்டாக விஸ்தரிக்கிறா ரென்று வேதாசார்ய பட்டர் உபதேசித்தருளும்படி யென்கை. விஸ்தரிக்கிறா ரென்று கர்த்ருத்வத்தை அபௌருஷேயத்வ விரோதமறக் கீழ்ச்சொன்னபடியே கொள்வது.

விளக்கம் - (ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை) - திருவாய்மொழி (9-3-1) – ஓராயிரமா யுலகே ழளிக்கும் பேராயிரம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அவனுடைய ஒரு திருநாமம் மட்டுமே ஆயிரமாக நின்று உலகைக் காக்கவல்லது. இப்படிப்பட்ட எண்ணற்ற திருநாமங்களில் ஒரு திருநாமத்தை. (ஆயிரமுகத்தினா லருளின வித்யாதி) - அதாவது, பெரியதிருமொழி (1-4-7) - ஆயிரமுகத்தினா லருளி மந்தரத் திழிந்த

கங்கை - என்பதற்கு ஏற்ப கங்கையானது ஒன்றாகவே இருக்க, உலகில் உள்ள அனைத்தையும் தூய்மைப்படுத்த எண்ணி, ஆயிரம் முகங்களாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடுவது போன்று, திருவாய்மொழி (7-10-11) - தீர்த்தங்கள் ஆயிரம் - என்று உலகில் மிகவும் உயர்ந்த ஆயிரம் திருப்பாசுரங்களாக விரிவாக உரைக்கிறார் என்று வேதாசாரியப்பட்டர் உபதேசிப்பார். “விஸ்தரிக்கிறார்” என்ற பதத்தை முன்னர் கூறியது போன்று, “யாராலும் செய்யப்படாத தன்மையுடன் கூடியது” என்ற பொருளிலேயே கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, “எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்” என்று தொடங்கி, இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேதரூபத்வமும் அங்கோபாங்க ஸாஹித்யமும், சாஸ்த்ரத்வாதி வேதலக்ஷண ஸாம்யமும், இதில் இவர்க்குத் தோற்றுகிற கர்த்ருத்வத்தால் இதன் நித்யத்வ அபௌருஷேயத்வ ஹாநியில்லாமையும், இவற்றில் இன்ன ப்ரபந்தம் இன்ன வேத ஸ்த்தானே யென்னுமதுவும்; இதில் ஸாமவேத ஸ்த்தானீயமான திருவாய்மொழி - ஸாமவேத ச்ரேஷ்ட்டமான ச்சந்தோக ஸாமோபநிஷத் ஸமமென்னு மதுவும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - ஆகவே சூர்ணை (39) - எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும் - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்களுக்கும் [திருவாய்மொழி, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி] நான்கு வேதங்களின் தன்மை உள்ளது என்றும், வேதங்களுக்குக் கூறப்பட்ட அங்கங்கள் போன்ற பலவும் இந்த அருளிச் செயல்களுக்கும் உள்ளன என்றும், “இதனை இவர் அருளிச்செய்தார்” என்று கூறுவதன் மூலம் இவை என்றும் உள்ளவை மற்றும் யாராலும் இயற்றப்படாதவை என்று கூறும் கருத்துக்களுடன் முரண்பாடு தோன்றவில்லை என்றும், “இன்ன ப்ரபந்தம் இன்ன வேதத்துக்கு ஒத்தது” என்றும், ஸாமவேதத்துடன் ஒத்துள்ள திருவாய்மொழியானது மிகவும் குறிப்பாக, ஸாமவேதத்தின் மிகவும் உயர்ந்த பகுதியான சாந்தோக்ய உபநிஷத்துடன் ஒத்தது என்றும் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 163)

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

எம்மாவீடு ப்ரவேசம் (தொடர்ச்சி...)

வ்யாக்யானம் - இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான் லோகத்தில் பரிமாறுவதொன்றல்ல; இவ்வாழ்வார் பக்கலிலே காணுதல்; ராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீபரதாழ்வான், இளையபெருமாள், இவர்கள் பக்கலிலே காணுதல் செய்யுமித்தனை.

விளக்கம் - இப்படியாக பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு இருத்தல், அவனை மட்டுமே எஜமானனாகக் கொள்ளுதல், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் ப்ரியத்துடன் இருத்தல் முதலான தன்மைகளுடன் உள்ளவர்களை இந்த உலகில் காண இயலுமா என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இப்படிப்பட்ட சிந்தனை உலகில் பொதுவாக இருப்பது இல்லை. ஆனால் இதனை நம்மாழ்வாரிடம் காணலாம் அல்லது இராமாயணத்தில் பரதன், லக்ஷ்மணன் ஆகியோரிடம் காணலாம். இதற்குள்ள நிகழ்வுகளை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கைகேயி “ராஜந்” என்ற சொல் பொறுக்கமாட்டாமே திரளிலே வந்து கூப்பிட்டானிறே.

விளக்கம் - இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (72-24) - உத்திஷ்டோ உத்திஷ்ட கிம் சேஷே ராஜந் புத்ர மஹாயச: - கைகேயி பரதனிடம், “மன்னனே! எனது புத்திரனே! ஏன் படுத்துக்கிடக்கிறாய், எழுந்திருப்பாயாக” என்றாள். கைகேயியின் “ராஜந்” என்னும் உச்சரிப்பைக் கேட்ட பரதன் துடித்துப் போனான். அந்த ஒரு சொல்லைச் சகித்துக் கொள்ள இயலாமல் அல்லவோ அரசவையில் வந்து புலம்பினான். (குறிப்பு - இங்கு இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (82-10 முதல் 82-12) ச்லோகங்களுக்கான வ்யாக்யானத்தை அருளிச்செய்கிறார். அந்த ச்லோகங்களும் அவற்றுக்கான பொருளும் இராமாயணத்தில் உள்ளபடி முதலில் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. பின்னர் ஈடு வ்யாக்யானம் தொடர்கிறது.

- (82-10) - ஸ பாஷ்பகலயாவாசா கலஹம் ஸஸ்வரோ யுவா விலலாப ஸபா மத்யே ஜகர்ஹே ச புரோஹிதம் - இளைஞனான பரதன் அன்னத்தின் இனிமையான நாதம் போன்ற குரலில் துக்கத்தை அடக்க இயலாமல் கண்ணீருடன் கூடியவனாக அந்த அரசவையில் உள்ள புரோஹிதரான வசிஷ்டரைக் கடிந்தபடி உரைக்கத் தொடங்கினான்.
- (82-11) - சரித ப்ரஹ்மசர்யஸ்ய வித்யாஸ்நாதஸ்ய தீமத: தர்மே ப்ரயதமாநஸ்ய கோ ராஜ்யம் மத்விதோஹரேத் - ப்ரம்மசர்ய நிலைக்கு ஏற்ப குருகுலவாசம் முடிந்து வேதவேதாந்தங்களைப் பரிபூர்ணமாக அறிந்த யார் ஒருவன் தர்மத்தை காப்பாற்றும் ஒருவனுடைய ராஜ்யத்தை என்னைப் போன்று கைப்பற்ற முயல்வான்?
- (82-12) - கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக: ராஜ்யம் சாஹம் ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்தும் இஹ அர்ஹஸி - மூத்தவனுக்கு உரிமையான நாட்டை தசரதனுக்குப் பிறந்த ஒருவன் எவ்விதம் கைப்பற்ற இயலும்? இந்த நாடும், நானும் இராமனின் உடைமைகள் ஆவோம். இந்த விஷயத்தில் தர்மத்தை உரைப்பீராக.

வ்யாக்யானம் - “விலலாப ஸபா மத்யே” ஒரு திரளாக இருந்து என்னுடைய சேஷத்ததை அபஹரிப்பதே! “தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ப்ருசம்” என்னும்படி இழந்த வஸ்துவுக்குத் தக்கபடியாயிருக்குமிறே கூப்பீடும். “ஐகர்ஹே ச” ஸந்த்யாவந்தநத்துக்குப் பிற்பாடரை சிஷ்டகர்ஹை பண்ணுவாரைப்போலே கர்ஹித்தான். “புரோஹிதம்” அழகியதாக இக்குடிக்கு முன்னேடி ஹிதம் பார்த்தாய். “ஸபா மத்யே புரோஹிதம் ஐகர்ஹே”, “நியமாதி க்ரமம் ரஹஸி போதயேத்” என்கிற நிலையையும் பார்த்திலன். “ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய” ஒருவனுக்கு இரண்டு வஸ்து சேஷமானால் ஒன்றை ஒன்று நிர்வஹிக்குமோ? ஆனால், ராஜ்யந்தான் என்னையாண்டாலொ? “தர்மம் வக்தும் இஹ அர்ஹஸி” - “பெருமாள் காடேறப்போனார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கவொண்ணாது; நின்றாரில் ப்ரதாநர் தலையிலே முடியை வைக்கவேணும்” என்று பார்த்தாயித்தனை போக்கி இதுக்கு விஷயபூதனான என்னைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லிற்றில்லை. “கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக:” அவர் பொகட்டுப் போன ராஜ்யத்தை அபஹரித்து, அவரைப் பிரித்து அநந்தரத்திலே முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தேனாம்படி எங்ஙனே நான்?

விளக்கம் - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (82-10) - விலலாப ஸபா மத்யே - அனைவரும் ஒரு கூட்டமாக வந்து எனது அடிமைத்தனத்தை அபகரித்து விட்டீர்களே - என்று புலம்பினான். தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ப்ருசம் - ஸர்வேச்வரனுடைய நினைவு ஒரு நொடிப்பொழுது இல்லாமல் போனாலும், திருடன் ஒருவன் நமது சொத்து முழுவதையும் அபகரித்தால் எவ்விதம் இருக்குமோ அது போன்று தவித்தபடி இருத்தல் வேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்றபடி, எந்த வஸ்துவை இழக்கிறோமோ அதற்கு ஏற்றபடி கூக்குரல் இருக்கும். இங்கு பரதன் இராமனை மட்டும் அல்லாமல், அவனுக்கு வசப்பட்டுக் கைங்கர்யம் செய்வதையும் இழந்தான் என்பதால் இவ்விதம் புலம்பினான். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (82-10) - ஐகர்ஹே ச - புரோகிதரான வசிஷ்டரைக் குறை கூறினான் - அதாவது ஸந்த்யாவந்தனம் போன்றவற்றைச் செய்யாதவர்களைக் கண்ட பெரியவர்கள் எவ்விதம் மனம் நொந்து கடிந்து கொள்வார்களோ அது போன்று செய்தான். அயோத்யாகாண்டம் (82-10) - புரோஹிதம் - புர: ஹிதம் பச்யதீதி புரோஹித: - மற்றவர்களுடைய நன்மையைக் காண்பவர்களே

புரோஹிதர்கள் - என்றுள்ளபோது, இந்தச் சூரியகுலத்தின் நன்மையை நீவிர் நன்றாகவே பார்த்துக் கொண்டீர் - என்றான். ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரம் - நியமதி க்ரமம் ரஹஸி போதயேத் - ஆசார்யன் முறை தவறி நடப்பதை இரகசியமாகவே உரைக்கவேண்டும் - என்ற விதிமுறையை ஆராயாமல் சபை நடுவே புலம்பினான். அயோத்யாகாண்டம் (82-12) - ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய - இந்த அரசும் நானும் இராமனுடையவை - என்பதற்கு ஏற்றபடி இராமனுக்கு இந்த இரண்டும் சொந்தமாக உள்ளபோது ஒன்றை ஒன்று நிர்வாகம் செய்யுமோ? அதாவது நான் நாட்டை நிர்வாகம் செய்ய இயலுமோ? அப்படியே நிர்வகிக்க இயலும் என்றால், இந்த நாடு என்னை ஆளட்டும். அயோத்யாகாண்டம் (82-12) - தர்மம் வக்தும் இஹ அர்ஹஸி - தர்மத்தை உரைக்கவேண்டும் - அதாவது, “இராமன் கானகம் சென்றான், தசரதர் ஏதும் செய்வதறியாமல் இருந்தார், இந்த நிலையில் நாட்டுக்கு ஆபத்து ஏற்படக்கூடாது என்று தீர்மானித்து, இங்கு உள்ளவர்களில் யார் மூத்தவரோ அவருக்கு அரசபட்டம் கட்டுதல் என்று நீவிர் முடிவு செய்தீர். ஆனால் இதற்கு என்னை ஒரு அபிப்ராயம் கேட்கவில்லையே”, என்றான். அயோத்யாகாண்டம் (82-12) - கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக: - மூத்தவனுக்கு உரிய நாட்டை தசரதனுக்குப் பிறந்த ஒருவன் எவ்விதம் அபகரிப்பான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “இராமன் விட்டுச் சென்ற அரசபதவியை அபகரித்து, அவனைப் பிரிந்த அந்த நொடியில், இராமனின் பிரிவு காரணமாக நொந்துபோன தசரதனின் வயிற்றில் பிறந்த நான் செய்வேனோ?”, என்று புலம்பினான்.

வ்யாக்யானம் - இளையபெருமாள், “நில்” என்ன, “குருஷ்வ” என்றாரிநே. அந்வயத்தாலே தரிக்கக்கடவ வஸ்துவை வ்யதிரேகித்து நிற்கச் சொல்லுகையாவது அழிக்கையிநே. “குரு” என்னாதே, “குருஷ்வ” என்றாரிநே; ஆருடைய ப்ரயோஜநத்துக்கு ஆர்தான் இருக்கிறார்? உம்முடைய இழவுக்கு நீர் பதறாதிருக்கிறதென்? “அநுசரம்” பண்ணும் ப்ரகாரத்தை விதிக்கிறார். நீர்தாம் “நில்” என்று அருளிச்செய்தது, நான் நிற்கச் சொல்லுகைக்கு யோக்யனாம்படி இருக்கையிநே; உம்முடைய சாயையை “நில்” என்று சொல்லிற்றிலீரே; சாயையோபாதி உம்மைப் பின் செல்வேனாக வேணும்.

விளக்கம் - அடுத்து லக்ஷ்மணன் விஷயத்தில் கூறுகிறார். இங்கு இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் மற்றும் ஆரண்யகாண்டம் ஆகியவற்றில் உள்ள ச்லோகங்கள் மூலம் உதாரணங்கள் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் ஸர்க்கம் 31ல் இராமன் லக்ஷ்மணனிடம் கானகம் வரவேண்டாம் என்று கூறியபோது, லக்ஷ்மணன் அயோத்யாகாண்டம் (31-24) - குருஷ்வ மாம் அநுசரம் - தங்கள் பின்னால் நான் வர எனக்கு அனுமதி தரவேண்டும் - என்கிறான். சேர்ந்து இருத்தால் மட்டும் உயிர் தரிக்கும் என்றுள்ள ஒரு பொருளை, பிரிந்திருக்கும்படிக் கூறுதல் என்பது அந்தப் பொருளை அழிப்பது போன்றதாகும் அல்லவோ? இங்கு “குரு” என்று கூறாமல் “குருஷ்வ” என்று கூறியதைக் காண்க; அதாவது லக்ஷ்மணன் கைங்கர்யம் செய்வதன் மூலம் உண்டாகும் பேறு என்பது இராமனுக்கு என்றாகும்; காரணம், சேதனன் செய்யும் கைங்கர்யம் என்ற பேறு ஈச்வரனையே அடையும் என்பர்; இவ்விதம் உள்ளபோது லக்ஷ்மணனால் இராமனுக்குப் பயன் உள்ளதா அல்லது இராமனால் லக்ஷ்மணனுக்குப் பயன் உள்ளதா என்ற சந்தேகம் எழலாம். லக்ஷ்மணனால் இராமனுக்குப் பயன் உள்ளது என்றே ஆகிறது; அதாவது கைங்கர்யம் என்ற பேற்றை லக்ஷ்மணனுக்கு அளித்து, அதனால் ஏற்படும் பேறு இராமனுக்கு வருகிறது என்று கருத்து. இப்படி உள்ளபோது இராமனிடம், “நான் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யாமல் போனால் உனக்குப் பேறு உண்டாகாமல் போகும். இவ்விதம் உனக்கு ஏற்பட உள்ள நஷ்டத்திற்கு நீ எவ்விதம் பதறாமல், நான் உன்னுடன் வரவேண்டாம் என்று கூறுகிறாய்?”, என லக்ஷ்மணன் கேட்பதாகக் கருத்து, மேலும் இராமனிடம், “நீ என்னை நில் என்று உரைத்தது நான் அவ்விதம் நீ கூறுவதை ஏற்பவன் என்ற தன்மை எனக்கு உள்ளதன் காரணமாக அல்லவோ? உன்னுடைய நிழலை நோக்கி நீ நில் என்று உரைத்தால் அது இயலுமா? நானும் அந்த நிழல் போன்று உன் பின்னே வருகிறேன்” என்பதையே லக்ஷ்மணன் “அநுசரம் - பின் தொடர்கிறேன்” என்றான்.

வ்யாக்யானம் - “நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையும்” என்ன; “நம் தலையிலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டார்” என்று வேறுபட்டார்; “ஏவமுத்தஸ்து ராமேண” இதுக்கு முன்பெல்லாம் “நம் குறையாலே இழந்தோம்” என்றிருந்தோம்; இவர்தாமே நம் ஸ்வரூபம் அழியக் காரியம் பார்த்தார். இனி, “நம்

ஸ்வரூபம்” என்றொன்று உண்டோ என்று வேறுபட்டார். “லக்ஷ்மண:” பாரதந்தர்யத்தை நிரூபகமாகவுடையவர். “ஸம்யதாஞ்ஜலி:” நாம் நம் ஸ்வரூபத்தை அழித்துக் கொண்டவன்று நோக்குகையன்றிக்கே, சேஷி தானே அழித்தவன்றும் ஸ்வரூபத்தைத் தரவற்றாயிற்று அஞ்ஜலி. ஸர்வாபிமத ஸாதநமாயிற்று. “லீதாஸமஷம்” பண்ணின அஞ்ஜலிக்கு அந்யபரதை பாவிக்கவொண்ணாதவள் ஸந்நிதியிலே. “காகுத்ஸ்தம்” பிராட்டி ஸன்னிதியும் மிகையாம்படியான குடியிற்பிறப்பை உடையவரை. “இதம் வசநம்ப்ரவீத்” - “இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுவானே!” என்று கொண்டாடுகிறான் ருஷி. “பரவாநஸ்மி” உம்முடைய அஸ்மிதை போலல்ல காணும் என்னுடைய அஸ்மிதை! இப்படிக்கொத்த பாரதந்தர்யத்தை யாயிற்று இவர் ஆசைப்படுகிறது. “இதுதான் ஒருவர் அபேக்ஷிக்குமதுவுமல்ல, அபேக்ஷிப்பார் இல்லாமையாலே நாம் கொடுத்துப் போருமதுவுமல்ல; அவ்வழி புல்லெழுந்து போயிற்றுக் காணும்” என்று அவன் அநாதரித்திருக்க; புருஷன் அர்த்திக்க வருமதிறே புருஷார்த்தமாவது; “இப்பேறித்தனையும் நான் பெற்றேனாகவேணும்” என்று இவர் அபேக்ஷிக்க, அவனும் தலைதுலுக்கப் பெற்றாராய்த் தலைக் கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து ஆரண்யகாண்டம் ஸர்க்கம் 15ல் உள்ள சில ச்லோகங்கள் காண்பிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன:

- (15-4) - ரமதே யத்ர வைதேஹீ த்வமஹம் சை வ லக்ஷ்மண தாத்ருசோ த்ருச்யதாம் தேச: ஸந்நிக்குஷ்ட ஜலாசய: - லக்ஷ்மணா! நீர் நிலை அருகில் உள்ளது போன்றும், எங்கு இருந்தால் சீதை மகிழ்வாளோ, அதே போன்று நீயும் நானும் மகிழ்வுடன் இருப்போமோ அப்படிப்பட்ட ஒரு இடத்தை தேடிக் கண்டுபிடிப்பாயாக.
- (15-5) - வநராமண்யகம் யத்ர ஜலரண்யகம் ததா - அந்த இடம் மரங்களுடனும் நல்ல நீருடனும் அழகாக இருத்தல்வேண்டும்.

இராமன் லக்ஷ்மணனிடம், “நீர், நிழல் ஆகிய இரண்டும் நன்றாக உள்ள ஓர் இடத்தைக் கண்டுபிடித்து அங்கு பர்ணசாலை அமைப்பாயாக”, என்றான்.

இதனைக் கேட்டவுடன் லக்ஷ்மணன், “இவனுடைய மகிழ்வுக்காக அல்லவோ கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்? எங்கு பர்ணசாலை அமைத்தால் இவனுக்கு மகிழ்வு உண்டாகும் என்று நமக்கு எவ்விதம் அறிய இயலும்? ஆக இவ்விதம் நமக்குச் சுதந்திரம் அளித்து நம்மைக் கைவிட்டானே”, என்று தவித்து நின்றான்.

இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-6) - ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: ஸம்யதாஞ்ஜலி: ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசநமப்ரவீத் - இப்படியாக இராமன் கூறி முடித்தவுடன், லக்ஷ்மணன் தனது இரண்டு கைகளையும் கூப்பியபடி சீதையின் முன்பாக நின்று இராமனிடம் உரைக்கத் தொடங்கினான் - என்றது காண்க. லக்ஷ்மணன் தனது மனதில், “இதற்கு முன்பு நாம் நம்முடைய குறைகள் காரணமாகவே கைங்கர்யங்களை இழந்ததாக எண்ணிவந்தோம். ஆனால் இப்போது இவனே நம்முடைய ஆத்மஸ்வரூபம் அழிவதற்கு ஏற்ற செயலைச் செய்கிறானே! இனி நமக்கு ஸ்வரூபம் என்று உண்டோ?” என்று எண்ணினான். “லக்ஷ்மண:” - இராமனுக்கு வசப்பட்டவன் என்று கூறுவதையே தனக்கு அடையாளமாகக் கொண்டவன். “ஸம்யதாஞ்ஜலி:” - நாமே நம்முடைய ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொள்வது என்று இல்லாமல், நம்முடைய எஜமானன் நமது ஸ்வரூபத்தை அழிக்க எண்ணினாலும், அந்த ஸ்வரூபத்தை மீட்டுத் தரவல்லது அஞ்ஜலி முத்திரையே ஆகும். நாம் நமது ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொள்ளுதல், அவன் அழித்தல் போன்ற வேறுபாடு இல்லாமல் ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றும் ஸாதநமாக உள்ளது அஞ்ஜலியாகும். “ஸீதாஸமக்ஷம்” - இப்படியாகச் செய்யும் அஞ்ஜலியை மட்டுமே அவன் காணும்படியும், மற்ற எதனையும் அவன் காணாதபடியும் செய்யவல்லவளாகிய பெரியபிராட்டியான சீதை முன்னிலையில். “காகுத்ஸ்தம்” - சீதையைக் காட்டிலும் உயர்ந்த குலப்பெருமை உள்ளவன். “இதம் வசனம் அப்ரவீத்” - இவ்விதம் கூறினானே என்று வால்மீகியும் கொண்டாடுகிறார். அப்படி என்ன கூறினான் என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார். அந்த ச்லோகம் (15-7) - பரவாநஸ்மி காகுஸ்த்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத - இராமா! நான் உனது அடிமை. ஆகவே, “உனக்கு (லக்ஷ்மணனாகிய எனக்கு) விருப்பமான இடத்தைக் கண்டுபிடித்து பர்ணசாலை அமைப்பாயாக”, என்று என்னிடம் கூறாமல், எந்த இடம் உனக்கு (இராமனுக்கு) விருப்பமாக உள்ளதோ அந்த இடத்தைக் காண்பித்து, “இங்கு பர்ணசாலை

அமைப்பாயாக", என்று கட்டளை இடவேண்டும் என்றான் - என்பதாகும். "பரவாநஸ்மி" - அஸ்மிதை என்றால் "ஆகிறேன் என்று ஆகும் தன்மை"; என்னுடைய அஸ்மிதை என்பது உன்னுடைய அஸ்மிதை போன்றது அல்ல என்று லக்ஷ்மணன் கூறுகிறான். இப்படிப்பட்ட பாரதந்தர்யத்தை அல்லவோ ஆழ்வார் விரும்புகிறார்! ஆனால் ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், "இப்படிப்பட்டதான நமக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நிற்கும் பாரதந்தர்யத்தை யாரும் விரும்பி நிற்பதில்லை. விரும்பிக் கேட்க யாரும் இல்லாத காரணத்தால் நாமும் கொடுப்பதில்லை. ஆக இந்த நிலை புல் முளைத்தது போன்று ஆயிற்று", என்று எண்ணியபடி நின்றான். வேண்டி நிற்பதன் மூலம் கிட்டப்படுவது அல்லவோ புருஷார்த்தம்? ஆகவே ஆழ்வார், "இந்தப் பேறு முழுவதையும் எனக்கு அளித்தருளவேண்டும்", என்று வேண்டி விரும்பி நின்றார். இதனால் அவனும் மகிழ்ந்து நின்றான் என்று நிறைவு செய்கிறார்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி
எம்மாவீடு ப்ரவேசம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 25)

20. ஆரப்பொழில் தென்குருகைப் பிரான் அமுதத் திருவாய்

ஈரத் தமிழின் இசை உணர்ந்தோர்கட்கு இனியவர்தம்

சீரைப் பயின்று உய்யும் சீலம் கொள் நாதமுனியை நெஞ்சால்

வாரிப் பருகும் இராமானுசன் எந்தன் மாநிதியே.

விளக்கவுரை – தாமிரபரணியின் நீர்வளத்தால் உயர்ந்து நிற்கும் சந்தன மரங்கள் சூழ்ந்த சோலையினால் சூழப்பட்டது திருக்குருகூர் என்னும் ஆழ்வார்திருநகரி ஆகும். இத்தகைய திருக்குருகையில் அவதாரம் செய்து, அனைவருக்கும் திருவாய்மொழி அருளி, நாதமுனிகளுக்கு அனைத்தையும் உபதேசம் செய்து, நமது ஸம்ப்ரதாயத்தை வழி நடத்தியவர் நம்மாழ்வார் ஆவார். அத்தகைய நம்மாழ்வாரின் அழகான திருவாயில் பிறந்ததும், நமது ஸம்ஸார தாபம் நீக்கும் ஈரம் உள்ளதும், தமிழ்மொழியில் உள்ள வேதம் போன்றுள்ளதும் திருவாய்மொழியாகும். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த திருவாய்மொழியின் இசையை, அதன் ராகம் போன்றவற்றுடன் அறிந்தவர்களின் குணங்களில் நின்று, அவர்களுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் கூறியபடி உள்ளவர் நாதமுனிகள் ஆவார். இப்படிப்பட்ட நாதமுனிகளை, அவரது குணங்களுடன் அனுபவித்தபடி உள்ளவர் எம்பெருமானார் ஆவார். அப்படிப்பட்ட உடையவர், இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் ஏற்ற செல்வமாக உள்ளபோதிலும், எனக்குக் கிட்டிய பெரியநிதி ஆவார். நவநிதி போன்று ப்ரளயத்தில் அழியக்கூடியது அல்லாமல், எப்போதும் உள்ள மாநிதி ஆவார்.

அவதாரிகை - தர்சநீயமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வாருடைய அமிர்தமய திவ்யஸூக்தி ரூபமாயிருந்துள்ள திருவாய்மொழியை ஸார்த்தமாக அப்யஸிக்க வல்லவர் திறத்திலே அதிப்ரவணரா யிருக்குமவர்களுடைய கல்யாணகுணங்களிலே ஸக்தராய் உஜ்ஜீவிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையரான ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை தம்முடைய மநஸ்ஸாலே யநுபவிக்கும் எம்பெருமானார் அடியேனுக்கு மஹாநிதியா யிருப்பரென்கிறார்.

விளக்கம் - காண்பதற்கு மிகவும் அழகாக உள்ளதான ஆழ்வார்திருநகரி என்ற நகரத்தின் நிவாஹகரான நம்மாழ்வாருடைய அமிர்தம் போன்றதும், தெய்வீகமானதும் ஆகிய திருவாய்மொழியை அவற்றின் பொருள் உணர்த்து சிலர் கற்கக்கூடும். அப்படிக் கற்பவர்களிடம் ஒரு சிலர் மிகுந்த அன்புடன் இருக்கக்கூடும். அவ்விதம் அன்பு செலுத்துபவர்களுடைய உயர்ந்த திருக்கல்யாணகுணங்களில் எப்போது நிலைநிற்பது மட்டுமே, தான் பிழைத்திருக்கும் வழி என்று இருந்தவர் ஸ்ரீநாதமுநிகள் ஆவார். அந்த நாதமுநிகளைத் தனது மனதால் எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ள இராமாநுசரே எனக்கு மிகப் பெரிய பொக்கிஷம் ஆவார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆரப்பொழில் தென்குருகை) திருத்தாம்ரபர்ணி தீரமாகையாலும், நிர்வாசியாலும் நித்யாபிவர்த்தங்களான சந்தநச்சோலையாலே சூழப்பட்டு தர்சநீயமான திருக்குருகூர்க்கு. ஆரம் - சந்தநம். (பிரான்) ஸர்வருக்கும் ஸேவ்யமாம்படி உபகாரகர். “குயில் நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி” என்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வா ரருளிச் செய்தாரிறே. (குருகைப்பிரான்) திருக்குருகையிலே யவதரித்து ஸகல ஜநங்களுக்கும் திருவாய்மொழி முகத்தாலும், நாதமுநிகளுக்கு ஸகலார்த்தங்களையு முபதேசித்து ஸம்ப்ரதாயத்தை நடத்தினபடியாலும் உபகாரக ரென்றபடி. (அமுதத்திருவா யீரத் தமிழின்) இப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாருடைய, “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்கிறபடியே பரமபோக்யமாய்க் கொண்டு திருப்பவளத்தில் பிறந்ததாய், ஸ்வநிஷ்ட்டரான சேதநருடைய ஸம்ஸார தாபமெல்லாம் ஆறும்படியாக ஈரப்பாட்டை யுடைத்தாய், த்ரமிடபாஷா ரூபமான திருவாய்மொழியினுடைய. (இசை) காநம். ராகாதி

லக்ஷணங்களோடே கூடி. (உணர்ந்தோர்கட்கு) அப்யஸித்து பின்னையும் ஆவர்த்தி பண்ணி அதிலே பூர்ண ஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு. ஸ்ரீமந்மதுரகவிகள், திருமங்கையாழ்வார் முதலானவர்களுக்கென்றபடி.

விளக்கம் - (ஆரப்பொழில் தென்குருகை) - தாமிரபரணி எப்போதும் ஒரு கரையில் உள்ளதாலும், தண்ணீர் எப்போதும் அங்கு வேறுபட்ட சுவையுடன் உள்ளதாலும் என்றும் வளர்ந்தபடி உள்ளதான சந்தன மரங்கள் நிறைந்த சோலைகளால் சூழப்பட்டுள்ளதால், காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கும் விதமாக அமைந்துள்ள திருக்குருகூர் என்னும் ஆழ்வார் திருநகரிக்கு. ஆரம் என்றால் சந்தனம் என்று பொருள். (பிரான்) - அனைவரும் வணங்கி நிற்கும்படியாகப் பல உதவிகள் செய்தவர். கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (10) - குயில் நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி - என்று ஸ்வாமி மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? (குருகைப்பிரான்) - அப்படிப்பட்ட திருக்குருகூரில் அவதரித்து, அனைத்து மக்களுக்கும் திருவாய்மொழி மூலமாகவும், நாதமுனிகளுக்கு அனைத்து ஆழ்பொருள்களையும் உபதேசித்து குருபரம்பரையை வழி நடத்திய காரணத்தாலும் பெரும் உதவி செய்தவர் என்று கருத்து. (அமுதத்திருவா யீரத் தமிழின்) - இப்படிப்பட்டவரான நம்மாழ்வாருடைய, திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கு அமுது உண்ணச் சொன்மாலைகள் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் இனிமையுடன் திருவாயிலிருந்து வெளிப்பட்டதாகவும், திருவாய்மொழியாகிய தன்னில் எப்போதும் நிலைநிற்கும் சேதநர்களுடைய ஸம்ஸார துக்கங்கள் அனைத்தும் தீரும்படியான தன்மை கொண்டதாகவும், தமிழ்மொழியில் அமையப்பெற்றதும் ஆகிய திருவாய்மொழியின். (இசை) - கானம். ராகம் முதலான இலக்கணங்களுடன் சேர்ந்து. (உணர்ந்தோர்கட்கு) - கற்று, தொடர்ந்து அதிலேயே நிலைநின்று, பின்னர் அதனைக் குறித்து பரிபூர்ணமாக அறிந்தவர்களுக்கு. அதாவது மதுரகவியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் போன்றவர்களுக்கு என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (இனியவர்) அவர்களுக்கு அத்யந்தம் ப்ரியதமராய் ஸ்ரீமந் நாதமுநிகளுக்குக் கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பை உபதேசித்தருளின ஸ்ரீபராங்குசநம்பி. (இனியவர்தம் சீரைப்பயின்று) அவர்களுடைய

கல்யாணகுணங்களை ஸர்வகாலமு மநுஸந்தித்து அவர் செய்தருளின உபகாரத்தை விஸ்மரியாதே கர்தஜ்ஞராய்க் கொண்டு. பயிலும் - அநுஸந்திக்கை. (உய்யும்) அவ்வளவாக இவருக்கு உஜ்ஜீவநமில்லை, அந்த மதுரகவியாழ்வாருடைய ஸம்ப்ரதாயஸ்த்தரான ஸ்ரீபராங்குசநம்பி உபதேசித்தவநந்தரம் அவர் பக்கலிலே கர்தஜ்ஞராய்ப் போந்த பின்பு காணும் இவர் உஜ்ஜீவித்தது. (சீலங்கொள் நாதமுனியை) இப்படி உஜ்ஜீவநமே ஸ்வபாவமாக வுடையரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளை. ஸ்ரீரங்கநாதருடைய திருநாமத்தை வஹித்து ஆழ்வார் தமக்கு உபதேசித்த வர்த்தங்களை அடைவே ஸர்வதா மநநம் பண்ணிக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளை யென்றபடி.

விளக்கம் - (இனியவர்) - அவர்கள் குறித்து மிகுந்த ப்ரியம் கொண்ட நாதமுனிகளுக்கு, கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு என்ற பாசுரத்தை உபதேசித்து அருளிய ஸ்வாமி பராங்குச நம்பி. (இனியவர்தம் சீரைப்பயின்று) - இப்படிப்பட்டவர்களுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் இடைவிடாமல் எண்ணியபடி, அவர்கள் செய்த உபகாரங்களை எப்போதும் மறக்காமல், செய்ந்நன்றி அறிபவராக நின்று. பயிலுதல் என்றால் எப்போதும் எண்ணியபடி என்று பொருள். (உய்யும்) - அந்த அளவுடன் இவர் பிழைக்கும் வழி கிட்டியது என்று நின்று விடவில்லை. மதுரகவியாழ்வாருடைய வழிவந்தவராகிய பராங்குசநம்பி கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு என்ற பாசுரத்தை உபதேசித்தருளியதைத் தொடர்ந்து, அவரிடம் செய்ந்நன்றி அறிபவராக நின்ற பின்னரே இவருக்குப் பிழைக்கும் மார்க்கம் கிட்டியது என்று இருந்தார். (சீலம்) - இப்படியாக ஆத்மாவைக் கரையேற்றுவதையே இயல்பாகக் கொண்டவராகிய நாதமுனிகளை. ஸ்ரீரங்கநாத முனிகள் என்று ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருநாமத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, ஆழ்வார் தனக்கு உபதேசித்தருளிய ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் எப்போதும் மனனம் செய்தபடி எழுந்தருளியுள்ள நாதமுனிகளை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சால் வாரிப்பருகும்) ஸமாந காலமானால் காயிகமாகத் தழுவி முழுசிப் பரிமாறி யநுபவிப்பர்காணும். அத்யந்த காலவ்ய வதாநமா யிருக்கையாலே அந்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளை நெஞ்சாலே யள்ளிக் கொண்டு பிறிகதிர்ப்படாதபடி விக்ரஹ குணங்களோடே கூட வநுபவிக்கிற. பருகுகை - அநுபவிக்கை.

(இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். (என்றன் மாநிதியே) லோகத்தா ரெல்லாருக்குமாக அவதரித்தாராகிலும் அமுதனாருடைய அத்யவஸாயம் தமக்கேயாக வவதரித்தாரென்றுகாணும். (என்றன் மாநிதி) அடியேனுடைய மஹாநிதி. நவநிதியான தநங்களுக்கும் தைநந்திநய ப்ரளயத்திலும் அழிவுண்டு; அப்படி யன்றிக்கே அவற்றைக் காட்டில் விலக்ஷணமாய் அப்ராக்ர்தமான நிதியென்கிறார். யாவதாத்மபாவியாக உஜ்ஜீவந ஹேதுவாயிருக்கும் நிதியென்றபடி. “அத்ரபாத்ரசாபி நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம்” என்றருளிச் செய்தாரிறே ஆளவந்தாரும்.

விளக்கம் - (நெஞ்சால் வாரிப்பருகும்)- தன்னுடைய காலத்திற்கு ஒத்த காலத்தில் நாதமுனிகள் வாழ்ந்திருந்தால் தனது சரீரம் கொண்டு ஆரத் தழுவி அனுபவித்திருப்பார். ஆனால் தன் காலத்திற்கு முன்பே அவர் சென்று விட்டதால் தனது மனதால் நாதமுனிகளைத் தழுவியபடி அனுபவிக்கின்ற. பருகுதல் என்றால் அனுபவித்தல் என்று பொருள். (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (என்றன் மாநிதியே) - எம்பெருமானார் இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்காகவும் அவதரித்தவர் என்றபோதிலும் அமுதனாருடைய ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காரணமாகத் தனக்காக மட்டுமே அவதரித்தார் என்கிறார். (என்றன் மாநிதி) - என்னுடைய மிகப்பெரிய பொக்கிஷம். ஒன்பது நிதிகளுக்குக்கூட ப்ரளயகாலத்தில் அழிவு ஏற்படும் [ஒன்பது நிதி = பதும நிதி, மகாபதும நிதி, மகா நிதி, கச்சப நிதி, முகுந்த நிதி, நந்த நிதி, நீல நிதி, கற்ப நிதி மற்றும் சங்க நிதி ஆகும்]; ஆனால் அவற்றைக் காட்டிலும் மேம்பட்டதான அழிவற்ற பொக்கிஷம் எம்பெருமானாரே ஆவார் என்கிறார். ஆத்மா உள்ளவரை அதனைக் கரையேற்றக் காரணமாக உள்ள பொக்கிஷம். அத்ர - என்றது காண்க. ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் ஸ்வாமி ஆளவந்தார் (2) - அத்ரபாத்ரசாபி நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம் - எந்த நாதமுனிகளுடைய திருவடிகளானவை இம்மை மறுமை இரண்டிலும் எப்போதும் என்னைக் காப்பாற்றும் பொருளாக இருக்கின்றனவோ - என்றது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்